

תורה הקדושה, ולמדם דרכיו להתדבק בו, ולשמר מצוות התורה לזכות בהן לעולם הבא, וקרובם בשעה שיצאו ממצרים, שהרי אז הוציאים משנות אחרת, והעלם להאחז בשמו, ואז נקראו בני ישראל בני חורין מהפל, שלא ישבו תחת רשות אחרת, והעלם להאחז בשמו, שעולה על הכל, ששולט על עליונים ותחתונים.

ומהתוך אהבתם קרא להם (שמות ז) בני בכרי ישראל, כדגמה (של הקדשה) עליונה. (ועל זה הרג (והרג) כל בכור שלמעלה ומטה, והתיר קשרים ואסורים של עליונים ותחתונים כדי להוציאם, ועשאם בני חורין מהפל. ועל זה לא רצה הקדוש ברוך הוא לא מלאך ולא שרף, אלא רק הוא. ועוד, שהרי הוא ידע להבחין ולדעת הכל ולהתיר אסורים, ואינם ברשות שליח אחר, אלא בידו.

בא ראה, באותו לילה שרצה הקדוש ברוך הוא להרג כל אותם בכורות כמו שנאמר, בשעה שירד הלילה, באו מזמרים לזמר לפניו. אמר להם, לא זמן הוא, שהרי שירה אחרת מזמרים בני בארץ.

בשעה שנחלק הלילה התעוררה רוח צפון, ואז עשה הקדוש ברוך הוא נקמות, וישאל עושים שירה בקול רם, (וישראל מזמרים ואומרים הלל בקול רם) ואז עשאם בני חורין מהפל, ומלאכים עליונים וכל מרכבותיהם היו מקשיבים להם לקולות ישראל. אחר שנמולו, רשמו את בתיהם מאותו דם ומדם הפסח בשלשה רשומים: (שם יב) על המשקוף ועל שתי השתי המזוזות.

מה הטעם? הרי פרשה, משום שהוא רשם קדוש, והמשחית

דקודשא בריך הוא יהב לון אורייתא קדישא, (דף קמ"ט ע"א) ואוליף לון ארחוי, לאתדבקא ביה, ולמיטר פקודי דאורייתא, למזכי בהו לעלמא דאתי. וקריב להו בשעתא דנפקו ממצרים, דהא פדין אפיק לון מרשותא אחרא, וסליק לון לאתאחדא בשמיה, וכדין אקרין בני ישראל, בני חורין מפלא. דלא יתבו תחות רשותא אחרא, וסליק לון לאחדא בשמיה, דסליק על פלא, דשליט על עלאין ותתאין. ומגו רחימותא דלהון, קרא לון (שמות ד) בני

בכורי ישראל, פגוונא (דקדושה) עלאה (ועל דא). קטל (ס"א וקטל) כל בכור דלעילא ותתא, ושרא קטירין ואסירין דעלאין ותתאין, בגין לאפקא לון, ועביד לון בני חורין מפלא. ועל דא לא בעא קדשא בריך הוא, לא מלאך, ולא שרף, אלא איהו. ועוד, דהא איהו ידע לאבחנא ולמנדע פלא, ולמשרי אסירין, ולאו אינון פרשותא דשליחא אחרא אלא בידיה.

תא חזי, בההוא ליליא דבעא קדשא בריך הוא לקטלא כל אינון בכורי כמה דאתמר, בשעתא דרמש ליליא, אתו מזמרין לזמרא קמיה, אמר לון, לאו עידן הוא דהא שירתא אחרא, מזמרין בני בארעא.

בשעתא דאתפליג ליליא, אתער רוח צפון, וקודשא בריך הוא כדין עבד נוקמין,

וישראל עבדין שירתא בקול רם, (ס"א וישראל מזמרין ואמרו הלל בקול רם) וכדין עבד לון בני חורין מפלא, ומלאכין עלאי, וכל משריין פלהו, הוו צייתין להון לקליהון דישראל. בְּתַר דאתגזרו, רשימו לבתיהון, מההוא דמא, ומדמא דפסחא, בתלת רשימין. (שמות יב) על המשקוף ועל שתי המזוזות.

מאי טעמא. הא אוקמוה בגין דאיהו רשימא